

Dósai Istvánné Kislányként

Ez én vagyok anyuék nappalijában. Ez meg egy gyönyörű világvevő rádió volt.

Gyerekkoromban az anyagi helyzetünk eléggé változó volt. Általában az akkor szokásos kispolgári módon éltünk, de hol jobban, hol rosszabbul ment apámnak. Azokban az években nem volt mindegy, hogy hol lakik valaki. Attól függően, hogy a Belvárosban, a Rózsadombon, itt vagy ott, ekkora vagy akkora lakása volt, a házbér egy nagyon jelentős tétele volt egy család költségvetésének. A Csáky utcában [lásd: Újlipótváros] egy nagyon szép lakásunk volt, az egy nagy

lakás volt, azt föl kellett adni, és el kellett menni egy más környékre, egy kisebb lakásba. Így keveredtünk aztán a Tüzér utcába [A Tüzér utca Angyalföldön van, de inkább "belső Angyalföldön", nem Angyalföld ipari övezetében. -- A szerk.]. Ez a lakás a Tüzér utca 4-ben egy kis kétszobás lakás volt. Anyám édesanyja meg a testvérei ott laktak két lépésre, a Bulcsú utcában. Gyakorlatilag minden héten vasárnap fölmentünk délelőtt a nagymamához tisztelgő látogatást tenni virággal vagy parféval. Egyik hét vasárnapján az anyai nagyanyámhoz, másik hét vasárnapján pedig az apai nagymamámhoz mentünk.

Amikor 1944-ben be kellett szolgáltatni a rádiókat, mi egy másik rádiót, egy elég primitív néprádiószerű valamit nagy titokban megtartottunk. Esténként elővettük a rekamiéfiókból, ahol tartottuk pléddel letakarva, és rátapasztottuk a fülünket, a BBC-nek az adását időnként valamennyire lehetett fogni, hallgattuk a híreket, de azt nagyon nehéz volt összevetni azzal, amit itthon lehetett hallani, meg amit itthon írtak az újságok. Amikor hozták a magyar újságok, hogy valahol az orosz fronton a dicsőséges német hadsereg a rugalmas elszakadás győztes csatáját vívta meg, akkor tudtuk, hogy ripityára lettek verve. Képzelteri az örömrünket! Ez volt a "rugalmas elszakadás". Így hozták az újságok.